

Menneskeheden som en trøstesløs Stimmel af Fordømte.«

Han rejste sig og gik hen og lagde Armen om Meta.

»Lille Mutter! Jeg skulde have maskeret mig som Troldmand og sagt »*Hocuspocus*« og trukket Folk om ved Næsen. Saa var jeg bleven elsket af min Samtid og dyrket efter min Død som en Menneskehedens Velgører. Og du, min Ven — ja, hvordan var det? Lovede jeg dig ikke engang det berømte Kongerige med Guld og grønne Skove? Det plejer vi Mandfolk at gøre. Og nu sidder din Stakkel her og syr dig Øjnene røde.«

Hun klappede hans Kind.

»Du har holdt meget mere, end du lovede. Hvordan det saa skal gaa os — jeg er glad for, at du er, som du er.«

JYTTE kom henne fra sin Mands Atelier. Hun var paa Vej til Dronningens Tværgade for at kigge indenfor hos sin Mor, hvem hun daglig gjorde et Besøg. Hun havde dennegañg et særligt Ærinde. Hun var om Formiddagen bleven ringet op i Telefonen af Lydia Bentsen, der i en Avis havde set, at hun og hendes Mand var kommen hjem. Nu vilde hun absolut have hende med paa en improviseret Udflugt sammen med et Par andre Veninder og nogle Herre-